

wit atlas in aanraking met de vuile straatsteen, het portier klapte dicht, met één sprong zat de vlugge palfrenier naast den koetsier op den bok, pijlsnel reed de coupé weg, de modder spatte hoog op, het tweede rijtuig reed snel voor, de getuigen stapten in, het derde volgde voor de bruidsmeisjes, de beurt kwam achtereenvolgens aan de andere gasten. De menigte ging uiteen; nu het was afgeloopen maar half tevreden met hetgeen zij gezien had, thans geheel onder den invloed van koude voeten, van vochtigheid en van het naargeestige weer.

De reeks equipages reed intusschen door de drukke staten der stad en hield stil voor een groot, fraai huis. Deftig gerokte bedienden bevonden zich in de kwistig met groen en bloemen versierde ruime vestibule en openden de portieren der rijtuigen. De fraai ingerichte salons baadden zich in een zee van licht. De gasten stonden een oogenblik als verblind door den overgang uit het grauwe, kille daglicht in de van gas en waskaarsen schitterende vertrekken. Een rijkdom van kleuren en tinten verblijdde aller oog; het was een prachtig feest en onder al die vroolijke, opgewonden menschen hoorde men telkens dezelfde opmerkingen:

„Wat een gelukkig huwelijk!”

„Hebt ge ooit een paar gezien dat zoo goed bij elkaar past? Stand, fortuin, leeftijd, in alles overeenkomend, die twee zijn als voor elkaar geboren!” Nergens een wanklank, overal opgewekte feestvreugde en licht en bloemengeur. Nergens zorg of vrees voor de toekomst, overal goed vertrouwen en blijde verwachtingen als een waarborg van onomstootelijk geluk.

---

De comédie ging uit, de menschenmassa stroomde uit de geopende deuren, pratend, lachend, neuriënd en met wellust de heerlijke nachtlucht inademend die zoo welkom was na de benauwde atmosfeer in de warme zaal. Eenige heeren kwamen naar buiten, met elkaar dispuतेerend over het gehoorde.

„Ga je nog mee naar de Witte?”

„Neen, ik ga naar huis.”

„Nu, adieu dan.”

„Bonsoir!”

Een lange, slanke man scheidde zich van de groep af en ging alleen het Voorhout in. Hij zette zijn demi-saison open en liet de zachte koelte door zijn kleeren spelen. Het was een verrukkelijke Aprilavond. De maan scheen helder en verlichtte het jonge, teere groen op phantastische wijze; het was of de boomen met millioenen stofdeeltjes overgoten waren, het maanlicht hulde takken en blaadjes als in een reusachtig, ragfijn, zilveren spinneweb. Bij het schijnsel, dat de open ruimte als bij dag verlichtte, vertoonde de wandelaar het voorkomen van een man van tusschen de veertig en vijftig jaar; hij was met zorg gekleed en had in zijn houding dat eigenaardig losse en bevallige dat soms verkregen wordt door veel beweging in de open lucht en veel lichaamssoefening. Zijn kort, peper- en zoutkleurig haar was gedekt door een slap, gedeukt kastoren hoedje. Een reeds grijzende snor met lange